

rok 2007

Ďalšie príjemné popoludnie v ich obľúbenej kaviarni Starbucks si zalúbené hrdličky užívali. Sabrína čítala najnovšie módné trendy, Mathias cez mobil manažoval uzávierku nového čísla novín, pre ktoré pracoval. „Konečne!“ zvolal, keď schválil finálne korektúry. Vystrel sa na pohovke a oddával sa myšlienkam. Ach! To je život! Posledný rok som mimoriadne šťastný. Mám ženu, ktorú ľúbim a s ktorou si rozumiem. Pracovne sa mi darí tiež a... teraz ešte k tomu všetkému čakáme dieťa. Mathias pohladil nastávajúcu mamičku po brušku. Objal ju okolo ramien a párkrát jej ich pomasíroval. Sabrína sa zachvela a po tej nežnosti odtrhla zrak od módného magazínu. Aj ona obdarila Mathiasa jemnými dotykmi. Škrabkala chrbát jeho ruky. Potom sa mu posadila na kolená. Naberala na lyžičku bohatej hustej peny zo svojho kapučína. Maznala sa s ňou prostredníctvom svojho obdivuhodne dlhého špicatého jazyka.

Mathiasa to vzrušovalo. „Stačí tak málo a som z teba zasa mimo. Len ma takto provokuj, Sabrínka... a neudržím sa.“

„Som rada, že mi ukazuješ svoje divoké ja... Nebojím sa ťa! Len dotoho...“ podpichla ho.

„Sabi, čo vymyslíme?“ Veľavravne na ňu pozrel. „Vonku stále prší. Tak... Napadá ti niečo?“

„Ani nie... A tebe?“ Chcela vedieť, čo vyhúta.

„Ešteže sme sa stihli schovať,“ navyše dodala. Letná búrka ich nečakane prekvapila pri potulkách po početných obchodoch tiahnucich sa dlhou ulicou Oxford Street.

„Veru, veru. Mali sme namále,“ potvrdil Mathias. „Pri tých prvých

neistých kvapkách som už vedel, že bude zle. A veru aj bolo.“

Sabrína sa spätne divila. „To ja veru nie. Bola som presvedčená, že mraky odídu a slniečko zvíťazí.“

Mathias si povzdychol: „Drahá... nič v zlom, ale tvoje odhady počasia sú tragické. Povieš, že bude pršať, a svieti slnko. Predpovedáš snežný deň, a spustí sa dážď.“

Ohradila sa: „Ale no... Nechvastaj sa toľko. Náhodou, po tom druhom hrmení to došlo aj mne. Vlastne ja som prvá skríkla, že utekajme. Na to, prosím ťa, nezabúdaj!“ S nevinným výrazom na tvári dodala: „Ja som nás vlastne zachránila!“

„Neskoro, zlatko! Neskoro!... To už bola pohroma, moja drahá! A to v podobe prudkých bodavých kvapiek rútiacich sa na nás priamo z neba.“

Sabrína sa dotknuto ohradila. „Ale no! Nepreháňaj! Dobešli sme práve včas...“ Po krátkom váhaní pripustila isté škody. „Aj keď... trošičku premočení, ale zachránení! Ostatní dopadli podstatne, podstatne horšie.“

„Láska, dovoľ mi, aby som túto tému uzatvoril. Si krásna, múdra hlavička, na ktorú som pyšný ako páv. Ale...“ pobožkal ju na vlasy, „ale predpoveď počasia prenechaj nabudúce radšej mne. Bude to istejšie. Inak hrozí, že by nás mohol niekedy zasiahnuť blesk.“

„Mám ťa uškrtiť? Mám?“ Chytila ho okolo krku.

Mathias predstieral, že nemôže dýchať. Zdvihol na obranu ruky. „Vzdávam sa!“ Ruky jej odtlačil a silno ju objal. „Vzdávam sa. Už budem dobrý, Sabrínka.“ Jej vôňa, jej vlhké vlasy ho vzrušovali. „Ale vráťme sa späť k téme. Čo vymyslíme?“ Mal chuť ihneď ju pomilovať.

Áno! Práve tu a teraz! To by bolo niečo! Dumal nad tým, ako rád by ju pretiahol. „Ozaj, nezabudla si na niečo?“ Obrátil sa k Sabríne.

„Nemyslím,“ odvetila.

„Naozaj? Tak potom... Kde je môj darček, láska moja?“

Sabrina vedela, kam mieri, ale chcela ho napínať. „Neviem, o čom hovoríš.“

„Naozaj to nevieš?!” Mathiasa jej postoj zaskočil.

„Nie, neviem,“ zopakovala.

„Neverím ti!“ namietol a keď sa tvárila stále nechápavo, skríkol:

„Mám predsa narodeniny!“ Z tej neistoty začal rozhadzovať rukami.

„Čakám, čakám už od rána, a nič.“ Dotknutý jej naznačil: „Však si ty, moja milá, zabudla?... Však?... Alebo sa mýlim?“

Sabrina mávla ľahostajne rukou. „Ale no, nefňukaj! Doma...“ snažila sa nesmiať, „doma ťa možno niečo malé čaká. Nechaj sa prekvapiť!“ Samozrejme, tajomstvo o dnešnej veľkej narodeninovej oslave, ktorú sama zorganizovala, si nechávala pre seba.

Mathias nevediac, na čom vlastne je, reptal: „Len malé? Žartuješ? Ja, tvoja veľká láska, a malý darček?“ Pokrútil nesúhlasne hlavou. „Nie, Sabi!... Nechcem čakať!“ prišiel na to, ako by ten hriech odčinila. „Želám si byť obdarovaný tu a teraz. Čo s tým mieniš robiť?“

„Si blázon?“ S pobavením na neho pozrela. Nečakajúc na odpoveď si aj sama odpovedala. „Áno! Si blázon... Môj blázonko.“ Zachvela sa, keď videla, že ju zvädza pohľadom. „Bola som taká slušná, kým som ťa nespoznala.“ Nahla sa k nemu a nežne ho pobozkala na pery. „Nech sa páči,“ zašepkala. „Toto je môj darček pre teba.“ Ten nevinne vyzerajúci dotyk pier vyvolal energiu.

„Uf!“ Mathiasovi z neho zostali pootvorené ústa. Smädné, túžiace po

d'alšom a d'alšom a ešte d'alšom takomto dotyku.

„Neprestávaj,” prikázal. Na jeho perách pristál ďalší bozk. Ďalší. Zaľúbencov spojil dlhý bozk, pri ktorom obaja zabudli na okolie. Bozkávali sa aj vtedy, keď už dážď prestal padať, a aj vtedy, keď sa ľudia rozbehli späť do ulíc. Okolo nich zostalo na prízemí kaviarne prázdno.

„Urob mi to! Poteš ma... na moje narodeniny!” povzbudzoval Sabrínu. „Mathias! Neprovoďuj!” Nechápara, kde v sebe berie tú odvahu. Som ja ale bláznivá... No idem na to! Prikryla jeho stehná a slabiny džínsovou bundou. Odopla mu šikovným pohybom opasok.

„Nemravnica jedna!” podpichol ju, ale vzápätí aj ona jeho. „Žiaľ, s tebou ako s partnerom ide mravnosť bokom.” Rozopla mu zips na nohaviciach a rukou mu tam šmátrala. A aby mu to označenie nemravnica potvrdila, ústami sa mu prisala na ušný lalok. Zubami ho obhrýzala. „Sadistické prvky by som teda u teba nepredpokladala!” Pobavený zažartoval.

„Ešte veľa... veľa vecí si nestihol predvídať, ty môj oslávenec,” zašepkala mu. Olizla mu ucho ako mačka.

„Hmmm! To sa mi páči! Áááno!” Privrel oči. Zimomriavky, ktoré ním v tom okamihu prebehli, boli nádejné. „Pri tebe neviem myslieť. Mätieš ma! Ty čarodejnica!!” Zavzdychal od pôžitku. „Ale... Rob si so mnou, čo len chceš,” vyriekol odovzdane.

„Aj budem!” Sabrínu viedla vlastná fantázia. „Toto sa ti páči?” Posúvala krehkú ruku hore a dole v jeho lone.

„Sabi, Sabrínka...” šepotal jej meno. Potom ju vyrušil. „Počkaj sekundu...” Trochu si stiahol nohavice. Len potiaľ, aby mala čo najlepší prístup k jeho pýche. „Tak!... A teraz môžeš.”

Sabrina do svojho darčeka dávala všetko. Lásku, fantáziu. Hrala sa s jeho citlivými vrecúškami, jemne ich stláčajúc. Šúchala mu predkož-

ku. Dlhé, pomalé ťahy, potom rýchlejšie, sem-tam drsnejšie.

„Áno... Áno!“ Mathias oslavoval... aj keď napätia bolo dost'. Občas sa pri tomto úlete obaja strhli. Počuli totiž nejaké hlasy na poschodí. Raz sa približovali, potom sa vzd'alovali.

Šepotala mu pri tom, ako mu robila dobre: „Ešteže prestalo pršať. Inak by si mal po zábave.“ Pobožkala ho. „Ty môj oslávenec. Si teraz môj. Si teraz v mojej moci!“

„Som v tvojej moci. Som tvoj!“ Zavzdychal. „Využi ma. Zneuži ma!“ Sabrína udržiavala tempo, čakajúc na vyvrcholenie. Už-už by tu bol ten vrchol. Videla to na Mathiasovi, cítila to v rukách, ale zrazu musela prestať. Po schodoch smerom dole dupotali tri páry tenisiek All stars. Modré. Červené. Žlté.

Čo to je?! Divili sa. Z toho hluku sa vykl'uli traja asi trinásťroční chlapci. Vekom podobní, vzhľadom extrémne odlišní. Prvý bol chudý, vysoký, s blond vlasmi a bledomodrými očami, s výrazným predkusom. Druhý chlapec bol robustnejšej, nižšej postavy s okrúhlou, mierne prihlúplou tvárou a tretí tínejdžer bol počerný, útlý, pravdepodobne pochádzajúci z Indie. Chlapci si sadli k stolu, hneď vedľa prekvapenej dvojice, a venovali sa svojej pubertiackej konverzácii. Občas im to nedalo a okato, obdivne zízali na Sabrínu. Popíjali čerstvo vytlačený džús, pahltné jedli, či skôr do seba pchali vajíčkovo-tuniakové sendviče. Chichúňali sa nad vtipmi, ktoré boli vtipné len pre nich. Asi desať minút prešlo a po celý ten čas sa Sabrína veľmi dobre bavila. Mathias nie. Sedel ako socha. Pokúšal sa byť prirodzený, dokonca sa tváril, že číta noviny. Ale v skutočnosti trpel a preklínal tento deň. Bunda mu prikrývala rozkrok i mierne zhrnuté nohavice.

Sabrina ho miestami aj ľutovala... no aj ho nežne kárala, pričom len ťažko potláčala výbuch smiechu. „To sú tie tvoje nápady! Ako sa zdá, občas sa nemravnosť nevypláca. Toto je ukázkový prípad!“ šepotala a s provokáciou ani náhodou nekončila. „Drahý, skoč mi po minerálku. Som smädná.“ Prosebné zdôraznila s našpúlenými perami. „Buď džentlmen.“ Aj traja pubertiaci jej otázku zaregistrovali a pozreli sa ich smerom. Mathias srdito precedil. „Za toto uvidíš, ty malá drzáňa!“ No nahlas už láskavým tónom hlasom odvetil: „Drahá, mám tu niečo rozčítané. Zober si peniaze a pri pulte si dopraj, čo len budeš chcieť.“ Podával jej svoju peňaženku, usmievajúc sa nasilu pomedzi zuby.

„Tak dobre.“ Prikývla, baviac sa na Mathiasov účet. Ten miestami pôsobil až groteskne. „Škoda, že nie sme u Gucciho, keď si taký štedrý.“ Zobrala peňaženku, naklonila sa k nemu a dala mu hlasnú pusku na líce. A ešte ho aj poískala vo vlasoch. Traja chlapci od vedľajšieho stola len zízali. „Dnes mi neutečieš!“ zašepkal polovážnym tónom Mathias, a sucho, už hlasnejšie potvrdil: „Aj tam pôjdeme, drahá, buď len pekne trpezlivá... a niečo pekné ti kúpim.“ Sabrina naoko pritakávala Mathiasovi a vybrala sa po minerálku. Odpreádzali ju pohľady troch očarených pubertiakov a jeden trpiteľský pohľad Mathiasa, ktorý zostal sám. Toto je hádam zlý sen! Ja som predsa lovec! Do frasa! Nemám najmenšiu chuť byť obeťou! Pohniezdil sa bezradne, preklínajúc pascu, do ktorej sa tak nečakane dostal.

Našťastie netrpel dlho. Po pár minútach prišlo vykúpenie. Konečne! Konečne sa zdekujú! Aleluja! pomyslel si, keď videl, že tí traja chlapci sa chystali odísť. Vtedy... Mathias pozrel prísne na smejúcu sa Sabrinu. Cez slamku sŕkala minerálku s posmeškom na tvári.

Mathiasa išlo od jedu roztrhnúť. Modré, červené a žlté tenisky sa konečne vyparili z prízemia kaviarne. Keď osameli, Mathias len ťažko

ovládal svoj hnev. Výstrahu, ktorú bolo badať v jeho hlase, ale neschoval. „Moja milá neposlušná Sabrínka. Teraz uvidíš!“ Postavil sa a konečne si vytiahol nohavice. Zapol zips a rozkázal: „Slečna, prosím, nasledujte ma.“

„A kam?“

„Len ma nasleduj,“ zopakoval. Čo asi chystá? Zamyslená si prehodila cez ruku svoju ružovú birkinku značky Hermès a poslušne vykročila za ním. „Výborne! Nikto tu nie je...“ Otvoril kabínku na toalete určenú pre postihnutých a pre mamičky s deťmi. „Nech sa páči, madam.“ Držal dvere a premeriaval si Sabrínu prechádzajúcu okolo neho. Krásna! Prehltol naprázdno. Vábila ho všeličím, aj tou novou vôňou od Toma Forda šíriacou sa okolo nej ako omamný jed. „Mohli by sme sa zahrať jednu hru,“ navrhol ihneď, ako zavrel dvere.

„Akú?“

„Ja budem otecko. Prísny. Vlastnícky. A ty...“ ukázal na ňu rukou, „... a ty budeš moja neposlušná dcérka.“ Nečakal, rovno sa vžil do svojej úlohy. „Moja milá, čo si to dnes vyvádza? Takto sa slušná dievčina predsa nespráva!“ Zachmúril sa a prísne vyriekol. „Musím ťa potrestať!“

„To nemyslíš vážne!“ Neverila vlastnému sluchu. Hľadala v Mathiasovom pohľade žartovné iskričky, ale žiadne nenašla.

„Myslím to smrteľne vážne!“ Oči mal desivo chladné. Boli ako hladina rieky v zime. Aj spolu s tým strieborným odleskom, ktorý spôsobujú slnečné lúče. „Vyhrň si šaty a daj si dole nohavičky!“ prikázal autoritatívne. „Dostaneš výprask!“

Prosím? Toto je už priveľa! pomyslela si Sabrína, neschopná slova.

„Pod'me! Urob to! Ocka musíš poslúchať!“ skríkol, keď sa nehýbala. „Vylúčené! Odchádzam!“ Protestovala nahlas a aj v duchu. Blázon jeden! Pomätený! Čo si o sebe myslí? Otočila sa s odhodlaním, že odomkne dvere a ukončí toto nepodarené divadlo.

„Nie tak zhurta, moja malá!“ Nahnevane jej vytrhol z ruky klasiku od značky Hermès a hodil ju na podlahu. Navyše jej zatarasil cestu k východu. „Nepustím ťa!“ Chytil jej obe ruky a nešetrne stlačil zápästia. „Au! Mathias!“ Zdrvená pozerala na svoj luxusný doplnok váľajúci sa na špinavej zemi. „Zbláznil si sa?“ Chcela sa zohnúť po kabelku, ale neumožnil jej to. Otočil ju, ako potreboval, tvárou k zrkadlu. Pod tlakom zovretia sa rukami musela oprieť o umývadlo.

„Prestaň, Mathias!“ metala sa nahnevaná. „Nepáči sa mi to! Pusti ma!“

On ju namiesto slov bozkával na labutí krk a až potom ju tíšil. „Dievčatko... Ššš! Poslúchaj!“ Cmúľal jej ucho. „Pusť!“ Snažila sa stále vyslobodiť, ale nemala šancu. Zvierať ju celou rukou prituho pod prsami, až sa jej ťažko dýchalo. Vyhrnul jej volánové šaty. Stiahol o pár centimetrov jej červené nohavičky.

„Pusti ma!“ Snažila sa nadýchnuť. Navyše jej prišlo nevoľno. „Mathias!“ Bola vystrašená. Bože! Čo sa to s ním deje? Takto sa ku mne ešte nikdy nesprával! Sabrínu začala prepadať panika. Nie! Toto predsa nechcem! Odkedy zistila, že je tehotná, vyhľadávala skôr romantiku. Nestála o čudesné experimenty.

„Drž!“ Na Mathiasa jej nesúhlas nezapôsobil. „Áno, drahá,“ mrmlal. „Spochabel som. Z tvojej provokácie... Teraz uvidíš!“ šepotal stále, kým do nej vchádzal. „Rozmýšľam, dievčatko... čo ti mám urobiť. Či ťa mám objasť, pohryznúť alebo pohladať. Prebúdzaj vo mne zvieračie inštinkty.“ Uhryzol ju na zátylok a navyše to miesto zovrel prstami. Bol stále nahnevaný na tú svoju hanbu pred chvíľou. No a niekto

za to predsa musel pykať. Nekrúť sa! Chcem svoj narodeninový darček! Drž!“ skríkol pod tlakom emócií.

„To bolí!“ zachrčala.

„Dievčatko! Nebráň sa! Aj tak ti to nebude nič platné!“ napomínal ju ako v tranze. Ona sa začala metať zo všetkých síl. „Drž! A poslušaj, lebo dostaneš ešte viac!“ vyriekol a drsne začal do nej narážať. A vtedy... Sabrína zvlhla. Napodiv... napriek nesúhlasu ju náboj erotiky celú opojil. Chcela zrazu viac. „Musíš ma poslúchať! Rozumieš?!“ Mathias povolil zovretie na jej zátylku. „Rozumieš?“

„Rozumiem,“ odvetila už pokornejšie. Tá jeho sila. Prevaha... vyústila u nej do ďalšej vlny vyvrcholenia. „Áááno, tááák!“ vzdychala. Keď Mathias zistil, že Sabrína si to užíva, mierne povolil.

A vtedy... po extáze, ktorá už doznievala, Sabrína situáciu využila. „A dost! Už som ti dala darček!“ Odtiahla sa a posmešne ešte dodala: „To, že nás vyrušili tí chlapi, je tvoja smola, miláčik. Pre dnešok sme skončili!“

„Tak to teda nie!“ Zdrapil ju za boky, rukou zašmátral medzi jej nohami a trhol silno, až jej roztrhol nohavičky. „Dnes mi neujdeš! Dnes nie! Ja ťa, dievčatko, poriadne pretiahnem!“ Posadil ju na umývadlo a roztvoril jej stehná. „Si môj darček, tak sa snaž! Poslušaj!“ prikazoval. Ona sa mu tentokrát bez vzdoru oddala. Objala ho, počúvajúc zvedavo jeho vyznania. „Som na tebe závislý! Celkom si ma skrotila. Ako takého psa!“ Zavzdychal. „Krásna. Si len moja! Nikoho iného. Počuješ!?“ Zodvihol jej bradu.

„Áno, Mathias. Áno! Som len tvoja.“ Potvrdila a prosíkala. „Daj ho hlbšie. Táak! Musím ťa cítiť. Hlboko! Najviac, ako sa dá!“ Mathias viac a viac prirážal. A aby si to celé ešte ozvláštnil, vrchnú časť Sabríniných šiat zosunul tak, aby úplne odokryl jej mohutné prsia. „Fú!“ Sú také naliate a také vzpriamené. Pripadám si ako v pornofilme! Vní-

mal ako inšpiráciu aj tlmené osvetlenie na toalete, k tomu nespútaná žiadostivosť, ukájanie... A výrazný pach ich pohlaví. Mathias videl v zrkadle Sabrínin chrbát, lopatky... dlhú šiju. Pozeral sa zvedavo aj do jej tváre. Na pery, ktoré sa pootvorili, mierne našpúlili. Sledoval jej dlhý, špicatý, vlhký jazyk ovlažujúci v pravidelných intervaloch tie dokonale krojené pery.

„Ách!“

Počul, ako si to naplno užíva. „Ššš!“ Krotil ju.

„Ááách!“

Vzdychala tak hlasno, že jej musel zakryť rukou ústa. Uhryzla ho do prsta. To bol ten spúšťač. Pre jeho vyvrcholenie.

november 2012

Petra sa podľa dohody mala za necelé dve hodiny vybrať za cudzincom, u ktorého bol rukojemníkom jej kabát značky Prada. Bola u Mathiasa, ale to jej neprekážalo, aby myslela na niekoho iného, aby sa pripravovala pre niekoho iného. Mathiasovi to prekážalo až-až. Kam to ide?... Podozrievavo na Petronelu civel, keď sa obliekala do priliehavého vyzývavého modelu. Konkrétne do červenej vlnenej sukne a čierneho pulóvra s hlbokým véčkovým výstrihom. Toto nie je len tak! Nevydržal a ironicky poznamenal. „No pozrime sa! Kam sa takto strojíš? Máš rande?“ Mathias nespoznával sám seba. Ja, zvyčajne hrdý muž, žobroním o pozornosť? Kde sa stala chyba? Žiarlivosť ho dusila, miatla, trápila. Petronela bola ticho. No a Mathias sa hneval stále viac a viac. Musím zakročiť! „Petra... Dnes sme predsa plánovali zostať spolu! Už si zabudla?“ Vyčítal jej mnoho, pričom sa za to